

Dongó LCLAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 33. szám.

Ára 4 fillér.

1914. augusztus hó 16.

Háboru van.

Első: Mit szól hozzá?...

Második: (széttárja a kabátját, a mellén egy tábla fityeg ezzel a szöveggel: rettenetes.)

Első: Már egészen hülye vagyok a perspektivától.

Második (a zsebéből egy táblát vesz elő: látom).

Első: Mit gondol, mi lesz a vége?

Második (a nadrágzsebéből kis táblát vesz elő): Hát elfogy a pénzünk...

Első: Megbolondult maga? Mi-féle táblák ezek?

Második: Csak nem fogok hülyeségekre felelni ilyen melegben: Pláne hülyeségeire... maga az ötvenedik máma, aki azzal a kijelentéssel lep meg, hogy háboru van. Becsületesemre mondom, hogy azt én magamtól is tudom. Az én szívem is tele van aggodalommal. Hát mit mesél nekem...

Első: Bocsánatot kérek, csak mondani akartam valamit... Nem kezdettem mindjárt azzal, hogy adjon kölcsön husz koronát.

Második (mérgesen): Dehogy nem... Az ember ilyenkor azonnal a dologra tér.

Első: Hát adjon kölcsön 20 koronát.

Második: No jó, ez egy példa...

Első: Nem, ez egy szomorú tény... nekem tényleg kell husz korona.

Második: Mit szól hozzá, háboru van, még pedig világháboru, amilyen még nem volt, amilyenre még a legöregebb emberek sem emlékeznek.

Első (szomorúan): Ugy-e most maga is a háboruról beszél? Most, mikor én szerény husz koronáról beszélek.

Második: De ne beszéljen... Nem restelli kinyitni a száját ilyen hőségben?

Első (roppant alázatosan egy táblát vesz elő a zsebéből ezzel a szöveggel: Adjon kölcsön tiz koronát.)

Második? Tizet?

Első (zavartan pislog): Ez a tábla van nálam. Nem számítottam rá, hogy ilyen tehetős emberhez lesz szerencsém... Pedig ez a kis pénz okvetlen kellene...

Második: Micsoda kis pénz?

Első: Hát öt korona... a háboru miatt... Az uszodába akarok menni.

Második: Arra elég kettő. (Ad egyet.)

Első (busan nézi a piszkos kis pénzt): Azt tudtam, hogy háboru van, de hogy husz korona leolvadjon egyre... Na... (Sörbe fekteti az összeget).

TUTYI.

A jó kis népfölkelők közül hazaerősztöttek egy százat ideglönösen. Sajnájják is nagyon, mert mind ojanok gyüttek haza, akik a legszöbb meséket tuttak vóna mondani a háborúrú. Így most mán ük is csak hinni lösznek kénytelenek, amit a meszszibbrü gyüttek mondanak.

Hanem most kezd csak cifra lönni a háborús helzet, merhogy nemcsak a muszka mög a rác, de még a montengögi cár is mögüzente a háborút. Pedig, ha az a Nikita gyün a kecsketolvajaival, akkor azok kilopják a monarkia szömit is.

Azt panasolja a jó kis közönség, hogy a tehenek is ott fürdenek a zuszodáná — ingyen, oszt haragszanak, hogy a város nem tösz különbséget a zembörök mög a zállatok között. Ezen ugyan nem kő csudálkozni, merhogy itt a városná mindig előnyben részesütek a jó kis marhák.

A jó kis Purcsinak van legtöbb baja a háboruval, merhogy a jó kis nótás emböröknek is elmönt az eleje, oszt ritkán csurran a jó kis lóvé, de mög most kő új nótákat tanuni, amikor má felejteni szeretne. No mer most a szövetségesekek nótáit is mög köll tanuni, mer ugy kívánja a jó cigány böcsület.

Hát huzza is szépen a lengyel nótákat, mög a zindulókat, hogy szinte mögindul a zembör tüle, de még a

„voktamrajt“ is olyan szépen elcifrázza, hogy egy nimet embör, mikor hollotta, aszonta, hogy — né hogy hasonlit a magyar himnusz a mienkhez.

A román trónörökös Makón.

Hétfön reggel hire ment, hogy a román trónörökös Makón fog keresztül autózni s a Megyeház-utcán át Aradra tart. Később kiderült, hogy csak fiókrónörökös volt, de az mindegy.

A Megyeház-utcán lakik Csanád szemefénye, a klasszikus román nyelv és irodalomnak legalaposabb ismerője, egy köz- és váltó-kedvelt ügyvéd is, akit egyik ismerőse telefonon nyomban értesített az átutazó szenzációról, nehogy a románok jóakaró támogatója elessék a nevezetes főhercegi utazó látásától.

A mindenkép kedvelt fiskális örült az értesítésnek, köszönte s mindazért megtette az előkészületet a várakozásra, az irodai személyzetet (?) szabadságolta, előbb azonban megkérdezte a telefonálótól:

— *Román tolmácsra nincs szükség?*

Nem volt szükség tolmácsra. És ezt leginkább az örökös sajnálhatja, mert nem volt módjában egy jó kis tájfajta román vakérálást élvezni.

Igy csak egy hangos szetréaszkában nyilvánult meg a kitünő nyelvismeret, mely a gyorsan elrobogó autónak szólt, s a makóik szemefénye helyett Arad valamelyik választott bírója adta be a trónörökösnek azt a kedves invitációt, mely egy moszkvai kávéházban való viszontlátásra hívta a jóképü román főherceget.

Legalább is most Aradon füllentik ezt a társaságban, pedig itt szerették volna.

MAKÓI KÉPEK.

A makói utcákon már régen járt annyi ember, mint mostanában. Kora reggeltől, késő éjszakáig, mint a méhes a köpü körül, úgy rajzanak az utcán és tömegekben lesik a „Dongó“ kiadóhivatalában kifüggesztett híreket. Egyre érkeznek a hírek — ha nem is a háborúról, — de legalább a diplomáciai tárgyalásokról. Egymás hátán állanak az emberek kiragasztott tábláink előtt s tolongva, a hátul állók esdve kérik az előttük állókat:

— Olvassa fel kérem hangosan, hadd halljuk mi is.

Valaki hangosan olvassa a táviratokat, a végén tüntetnek:

— Éljen a háboru!

Mindenki a háborúról beszél. Férfiak és nők egyaránt. Sőt ujságolják egymásnak az odahaza hallott, bizonyára nem hiteles híreket, melyeket ellestek, miközben édes atyjuk csuka szürke mundért öltött. Most ők is diplomaták, a monarkia legapróbb vitézei a háborúról beszélnek, meg a szerb perfidiáról. Kint az utcán egy csomó maszatos, kipirult bájos kölyök dobál köveket egy kavicsdombra, egy pocsolyán keresztül.

— Mit csináltok, gyerekek?

— Háborut játszunk, az ott ni, a Belgrád.

— Hát hol vannak a szerbek, hisz üres az a domb?

— A szerbek? Már megfutottak — felelt teljes maggyőződéssel egy pöttön emberpalánta.

*

Ma már a piacon a reggeli órákban, kizárólag asszonyok hozták be áruikat. Kisirt szemekkel felemelt árat kértek a baromfiért, miközben mondogatták:

Több pénz kellene most a baromfiért, mert a férfiak elmentek s nekünk is kell egy kis pénz.

*

Mi sem természetesebb, mint hogy a legnagyobb forgalom és leglázásabb tevékenység a pályaudvarokon van. Szállítják a katonákat, ha nem is mindet a városból, de legalább is keresztül a városon. Fölötte érdekes képet nyújt maga a vonat is. Bocskoros, napbarnított, izmos legények pipázva és köpködve foglalnak helyet, az első osztályu kupékban, az étkező kocsikban felborult a rend, a tisztaság, ember-ember hátán tolong s örül az, aki valamibe meg tud támaszkodni. Folynak a bucsuzkodások s meghatóbbnál meghatóbb jelenetek. Egy paraszt bucsuzik a fiától:

— Ne ríjj már nó. Mit hozzak neked a háboruból?

Megvillan a gyerek szeme, elmulik a könny belőle:

— Édös apám, hozzon kend neköm egy szerböt!

*

A háborus híreket legnagyobb türelmetlenséggel a közönség várja, lesi, falja, nem győzi megvárni, amíg az ujságok megjelennek, hanem naponta számtalanszor felszólítja a szerkesztőségeket s újabb hírekért ostromolja. Sőt az utcán haladó hirlapirót is elfogják és kérdésekkel faggatják. Pedig ha ebben az időben valaki emberfölötti munkát végez, úgy az a hirlapiró. Egész nap a redakcióban ülni, táviratokkal bajlódni, irni, nappal-éjjel inspekciózni; valóban idegölő munka. Most azután a hirlapirók megtalálták annak a módját, hogy elejét vegyék a kérdészködésnek s udvariatlanok se legyenek. Kérdést, kérdéssel előznek meg.

— Mi ujság? Mi hir a harctérről?

K—. K.

Mari mint esemény-központ.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Hogy megértse miről van szó, kénytelen vagyok egyet-mást előrebocsátani. Cselédkérdésekről van szó ugyanis gyakran, hadd járuljak én is a kérdéshez néhány szóval, helyesebben: néhány adalékkal.

Tiszteletreméltó mindenek elvtársnőnk két hét előtt találkozott a piacon egyik falujabeli lánnyal.

— Hogy vagy Mari? — kérdezte a falujabeli.

— Csak megvagyok! — válaszolta Mari. — Mi ujság otthon?

— Semmi, — mondta a falubeli — de rólad furcsákat beszélnek.

— Ugyan, már ki az a szömtelen?

— Hát a sánta Kovács felesége, aki ki nem állhatott téged már jánykorodban, tudod, a Rozi.

— Aztán mit mond rólam?

— Aszongya szélteben-hosszában, hogy azért hagyott el az urad, mert piszkos voltál és nem mozdultál hejből. Egy kis rongyos levest estig főztél, akkor is olyan volt, mint a moslék. Meg aztán, hogy nem volt semmi tafirungod, még majd hogy egy pendeled se.

— Mond meg a Rozinak, hogy a gyüvő héten hazamék és kikaparom a szemit a hejibül. Csak legyen neki magára gongya, mög a két gyerekire, akiket beadott a lelenbe. Én tisztességes jány voltam mindég, nem ojan, mint ü, mert nem álltam össze mindenkivel, hanem pap előtt esküttem. Arról meg nem tehetek, hogy az a lacibetyár megszökött, mert hogy az másért volt, egy vacak teremtésért, aki itt szolgál a városban és azért gyütt ü is utána munkát keresni Makóra, pedig nem is

igaz, mert állás nélkül van most is, az a teremtés tartja ki, nem is szeret dolgozni, én kinyomoztam őket, mert hogy magam is csak azért álltam el Makóra, hogy kinyomozzam és most, hogy tudok mindent, ügyvédet fogadok mint szegény és megítéltetem a tartásdíjat, hogy ne henyéljen más uri kényelemben, hanem fizesse, ami a szenvedélyeért jár és ott dögöljön meg, ahol van.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Ez történt, mondom, vagy két hét előtt a piacon, amikor mindenesünk találkozott a falubelivel és én hiába vártam haza, jóllehet hét órákor ment el egy font husért és jobban lehet: tizkor még mindig nem tisztelte meg szerény otthonunkat.

De mindennek van határa, egyszer csak megjött. A párnák még mindig az ablakokat diszitették, a szobák söpörtelenül ásitoztak. Mindenesünk föltette a vizet a tűzhelyre, aztán eltűnt.

Az udvaron akadtam rá, a szomszédék cselédjének mondta éppen:

— Ahogy mék a piacon, találkozok egy falumbelivel. Aszongya, hogy vagy Mari? Mondok...

Az elvtársnő arcán kiült az izgalom minden feszültsége.

— No, no... — sürgette a rá nézve kétségen kívül sokat ígérő szenzációt.

Marit azonban hirtelen és erélyesen visszarendeltem állomáshelyére.

Valamikor, három felé jutottunk ebédhez, Mari annyira le volt sujtva. Össze-vissza végzett mindent, a konyhát minduntalan elhagyta s az utca számtalan cselédlányát szólította meg.

— Képzelve csak, ahogy mék a piacon...

Mari ettől kezdve elveszett, ami azt illeti, előzőleg is nehezen lehetett megtalálni, szende topogása a véget soha nem érő diskurálási vágyak titkos buvóhelye volt mindig, azonban a legfrissebb esemény — vele magával előtérben — hosszú időre háttérbe szorított minden mást.

A sarki boltból (száz lépésre van) egyáltalában nem tudott hazajönni. Egyszer rajtakaptam, hogy megállít valakit a kapu előtt.

— Nem pátfalvi maga?

— Nem! — mondta az illető.

— Kár! — felelte Mari — mintha üsmertem volna.

Ennek az időnek a keretében, amit most irok le, nagymosás és társa is volt a házban. A mosás ősidők óta két napig tart nálunk, olyan a beosztásunk. Most kihuzódott háromra.

Ellenőrző körutamon ugyanis többször kellett tapasztalnom, hogy a mosónők odatámaszkodnak könyökükkel a teknőnek, Mari pedig nagy darab szappannal a kezében hadonászva szónokol:

— Hogy vagy Mari? — kérdezi a falumbéli. Csak megvagyok, válaszoltam én. Mi ujság otthon?

A vasalás szintén hosszabbra nyult, mint máskor, a tejes asszony letelepedett a konyhában és az idők folyamán ozsonnát kért, — egyszóval így megy ez már két hete.

— Igen tisztelt szerkesztő ur!

Kénytelen vagyok végre megoldani a kérdést, még pedig az ön szives közreműködésével.

Az első részben élethiven leírtam ama nevezetes piaci jelenetet, két szereplőjével, továbbá a távoliabbakkal. (A megkontyolás veszélyétől környékezett Rozit, meg az uri módban henyélő férjet értem.)

Legyen olyan szives közölje becses lapjában a tényállást, hogy háztartásunk egyensulya ne billenjen föl. Mari ugyanis bizonyára nem mondta el még mindenkinek, mit mondott a falubéli, mit válaszolt ő rá, továbbá mik a háttérben lappangó részletek. Alapos a gyanum, hogy ismerettség körét is csak azért bővíti ki, hogy minél több embert avathasson bele az eseményekbe.

Ellenben ha megjelenik nyomtatásban a történet, mindenki tudomást szerez róla. Szívesen vásárolok a lapból néhány száz példányt, azt fölajánlom Marinak, hogy inkább nyujtson át egyet-egyét akinek akar. Csak ne mesélje el, főleg pedig érkezzék haza a kiküldetéseiből.

Fogadja szerkesztő ur előre is hálás köszönetemet és nagyrabecsülésemet.

Egy háziasszony.

HOGYAN KEDÉLYESKEDNEK NAGYLAKON. NYILTTÉR.

(E rovatban közöltekért a szerkesztőség nem vállal felelősséget.)

Válasz N. N.-nek. Harmincegyedikén délután sétálásom közben Ön egy kis tacsó léte, úgy látszik, borjunak képzelte magát és engem pedig *uj kapunak*, oly megmerevedett szemmel bámult én reám. Lehetséges, hogy Ön egy kis borju, sőt több mint valószínű, de én határozottan merem állítani, *hogy nem vagyok uj kapu*. Ez a viselkedése annál is inkább érthetetlen előttem, mert engem Nagylakon egyetlenegy férfi sem ismer, legfeljebb látásból tudja, hogy ki vagyok. Ezuton figyelmeztetem, hogy máskor ilyen fixirozásoktól tartózkodjék, mert ellenesetben kénytelen lennék kutyakorbácsal sétálgatni és okszolgáltatás esetén azt Önnél alkalmazni.

Fábry Marina.

Vadász-szezon.

Augusztus elseje óta gyorslábu, remegő kis fürjek várják aggódva a vadászt.

Kalendáriumuk az őszön, amely többet ér a tudásnál.

Remegő kis fürjek meg nem értik, hol marad a puskás, aki más esztendőben ilyenkor fülelő vizsláját küldte előre!

Virágos tarlók buján elgazulnak, sűrű kukoricásokban fiókáinak ad oktatást a nyul, most beszélnek meg a stratégiát a kétlábu ellenség, a vadász ellen.

Muharok nőnek dusan, a köles biztos menedéket nyújtó vár, puskaropogásokat csak nagyon messziről hallani.

Erdő, mező üzött vadja, most nem gondol rátok senki. Az idén nem lesz pusirozás, mert Európa tart nagyszabású hajtóvadászatot.

Sörétek helyett ágyugolyók hasítják a levegőt s nemzetek kerülnek terítékre, mire véget ér a megszámlálhatatlan sortüz.

Csináld fiam, csináld . . .

A kaszárnyából.

Amint meghallotta Csurri János, hogy a komáját, Tinó Mihályt behitták háboruba, átment az ura nélkül maradt mönyecskehez „szerződni.”

Mihelyst a szerződés pontozataiban megállapodtak, a mönyecske begyalogolt a kaszárnyába, hogy kikérje az ura beleegyezését a szerződésbe, mert ha bele nem egyezik, akkor semmi sem lesz belőle.

— Hallja kend mán no, — mit ajánl a János kománk.

— Mit no, anyjukom.

— Azt, hogy amig odalösz kend a háboruban, ahonnan vagy gyün kend haza, vagy nem, lögyek a gazdasszonya, szeretője, mög a mindöne.

— Ugy?

— Ugy a'. Azt mondja: van neki negyven hold földje. Fizet neköm minden hónapra 50 forintot, a többit öszszegyűjtöm, ugy hogy mire hazagyünk, ha gyün, szép kis summa pénzcskénk lösz.

Közbaka Tinó Mihály mögvakarja a füle tövit, aztán kérdezi tovább az asszonyt:

— Hátha gyerök lösz, akkor mi lösz?

— Az is mög van mondva. Ha gyerök lösz akár egy, akár több, a mienk lösz a negyven hold föld.

Közbaka Tinó Mihály foghegyről félreköp és nyilatkozik:

— Hát akkor csináld fiam, csináld...

Hallotta kérem . . . ?

Mindenki izgatott. Mindenki híreket akar hallani és mindenki híreket továbbít, Makón az emberek agyonistenje az, hogy:

— Hallotta kérem . . .

— Mit?

— Az éjjel száz sebesültet hoztak. A saját szememmel láttam.

Annyian „látták”, annyian mondták, hogy végre az összes ujságírók gyalog és kocsikon érdeklődni kezdtek illetékes helyen a sebesültek iránt és megtudták, hogy a híresztelés kacsa volt, mert Makóra nem hoztak sebesültet, de nem is hozhattak, mert még nincsenek sebesültek.

— Hallotta kérem, hogy a háztulajdonosok egyesülete elhatározta, felhívja a tagjait, hogy a hadban levő lakók családjainak egy havi házbérét engedjék el?

— Hallotta kérem, hogy Pasics most roppant melegnek találja az éghajlatot Szerbiában és hüs tájak után vágyakozik.

Prinz Eugen mars.

Belgrád alatt dörögnek az ágyuk,
idehaza pedig napok óta lelkesít egy
dal, kávéházakban, utcán, mindenütt
ahol zenekarok játszanak. Ez a nagy
népszerűsége szert tett dal a *Prinz
Eugen mars, Jenő herceg* induló, mely-
nek magyar szövegét hevenyészett fordí-
tásban itt közöljük:

1.

Jenő herceg a hős, a bátor
Ujra harcra indul táborából
A Dunán hidat veret át
Hogy seregét ott átvezesse
És császárijának megszerezze
Belgrád várát, városát.

2.

Amint a nagy hid készen állott
Mehettek rajt' ágyuk, huszárok
Vigan a folyó fölött:
A herceg innát, Zimony mellett
Seregével tábort ütött,
Hogy elűzze a törököt.

3.

Augusztus huszonegy a napja:
Egy kém jött lihegve szaladva,
Arcán az eső lepereg.
Jelenti esküvel Jenőnek
Hogy seregesen gyűlnek, jönnek
A harcos török ezredek.

4.

Mikor ezt hős Jenő meghallja:
Tábornokait hivatja
És tanácsot tartat velük
Már kész is biztos haditerve:
Hogy százezernyi ellenre
Seregével hol, merre üt.

5.

Parancsa az: Ha üt az éjjél,
Mindenki legyen ezredénél,
Keze készen a fegyveren:

Aztán az ellenre előre,
Hirmondót se hagyni belőle,
Amig miénk a győzelem!

6.

Az óra üt: az egész hadban
Minden ember lovára pattan
És csendesen nyomul elő,
Biztos, megvédett sáncaikbul
A herceg serege megindul
Élén így kiált hős Jenő:

7.

„Kezdődjék a fegyverek tánca,
Ti, tüzerek, ott lenn a sánca'
Játszátok hozzá a zenét!
Az ágyuk szava menydörögve
Csapjon le százezer törökre,
Mig el nem futnak szerteszét!“

8.

Jenő hercegnek láng ég arcán
Ugy harcol közt, mint egy oroszlán
A diadalmas hadvezér;
Lajos herceg föl és le nyargal,
Harsogja harcias hanggal:
„Fiuk bátran az istenért!“

9.

Lajos herceg hős ifju lelkét
Véráldozatul követelték
Az ellenséges fegyverek;
Jenő herceg soká könnyezte
És Péterváradra vitette
Az elhunyt kedvelt herceget.

Miért kettő ?

A háboru-viccek is kezdenek már
megszületni.

Tüzérek vonulnak az utcán át s
két ember ül az ágyukocsi bakján.

— Tudod-e, hogy miért ül ott a
bakon két ember ?

— Mert ott van a helyük.

— De miért éppen kettő s miért
nem csak egy ?

— Hát miért ?

— Mert a kocsi úgy ráz, hogy azt
egy ember nem bírja kiállani . . .

Elkésett nyári tanácsok.

Hebrényi (a kávéházban találkozik a barátjával): Hogyan? Már itthon? Persze a háboru miatt. Voltak valahol? . . .

Izray: Hogyne. . . . (Hamarjában kitalált egy nem létező nevet.) Voltunk Chuvix les Bainsbe . . . Remek hely a Promincli-oceán partján s ami a fő, nem találkozik az ember hazaiakkal. Most jöttünk hazra, — a háboru miatt..

Hebrényi (sunyi módon mosolyog): Chuvix les Bains?

Izray: Igen. Ajánlom, ha majd elmúlt a háboru, menjenek maguk is oda. Felül reggel hat ötvenkor a vonatra és megy Csipcsupthalig. Ott átszáll és a Bois della Bütykös expresssel megy a böögöthey-i határig . . .

Hebrényi: A böögöthei határig?

Izray: Igen. Onnan az éjszaki gyorsvonattal Chuix les Bains-be. A legjobb hotel a des Pincérmentes, napi penzió csak hetvenkét lira . . . akarom mondani, löre . . . Jachtot is lehet bérelni. Remek hely . . .

Hebrényi: Ugy? Na hát én jobb tanácsot adok magának. Én jobban tudom, maga hol fog nyaralni. Menjen végig az Avenue Celemanon, üljön fel az Horse- Railway of Aszphalt egy elsőosztályu sárga vasuti kocsijába. Váltson magának 10 font sterlingért egy jegyet az Interersautig-Stationhoz. Ott leszáll és átmegy a Bridgen, a Station de Strandattot Rankl-ba. Ott találja a les Bains de Maros-t. Vált magának egy jegyet és belép az uszodába, kér egy kabint . . .

Izray: De én nem akarok fürödni.

Hebrényi: Ki mondja, hogy fürödjön? Akassza fel magát a kabinban . . .

Komoly ajánlat.

Egy fővárosi lapban a következő apróhirdetés jelent meg a héten:

Fenkölt gondolkodásu, ideális lelkü, igen jószívü, 52 éves, kissé molett, református, művelt nő vagyok, önálló, rendes keresettel, nincsen senkim az egész világon. Koromhozillő, biztos megélhetésü (nyugdíjképes vagy nyugdíjas előnyben), minden káros szenvedélyektől ment műveltlelkü uriembernek hűséges, gyöngéden szerető felesége lennék. Teljes címü ajánlatok „Boldogságra vágyó“ jeligére a kiadóhivatalba.

Valaki válaszolt rá. Tréfacsináló makói ember, akinek most sincs jobb dolga, — megmutatta a levelét nekünk is.

— Kedves nagysád, ön az, akit régóta keresek. Mindenek előtt arra kérem, küldje be hatósági bizonyítvánnyal a testsúlyát. Timeo Danaos . . . aki ugyanis maga bevall annyit, hogy egy kicsit molett . . . Korom egyezik az önével, de hogy boldogok lehessünk, engedjen az igényeiből egy tételt. Ön olyan embert keres, aki ment a káros szenvedélyektől. Nekem pedig szenvedélyem a nő, különben mi az isten csodáját szeretnék most ötödször is megnősülni! Vagy hogy tetszik a dolgot érteni?

Tisztelettel stb.

Humor a háboruban.

A francia köztársaság elnöke hírvét vette, hogy a spanyol kormány elrendelte a határ megerősítését a Pyrenéek mentén s a következő táviratot intézte a spanyol kormányhoz:

— *Mit jelent a francia-spanyol határ megerősítése?*

A spanyol kormány erre így felelt:

— *Védelmi intézkedés.*

Ismét a francia:

— *Franciaország ellen?*

Erre a spanyol:

— *Nem! — Németország ellen.*